

fra hvilke det udgik, repræsenterede ikke dette Things Flertal dengang. Nu har dette Things Flertal, fra hvem denne Udtalelse er fremkommen, som jeg er overbevist om, at det vil staa ved, erklæret sig for en Nedsættelse, svarende til Krigsstatens Beløb. Den Nedsættelse, man nu vil indskrænke sig til, er selvfølgelig omtrent to Trediedele af den Nedsættelse, som Thinget vedtog i 1875, den er noget mindre end den Nedsættelse, som Thingets nuværende Flertal sluttede sig om i 1872, og naar vi desuden tage Hensyn til den betydelige Forøgelse, der er foregaaet med vore Toldindtægter fra 1875—76 til 1882—83, tror jeg at have Ret i at sige, at den Nedsættelse, der nu kræves, kun er halv saa stor som den, Folkethinget tidligere har krævet. Dette hvad Kompensationsspørgsmaalet angaar. Dernæst kan den høitærede Minister heller ikke have overhørt, at de Udtalelser, der fremkom fra Flertallets Side angaaende Beskyttelsen, heller ikke gaa nær saa vidt med Hensyn til Beskyttelsens Indskrænkning, som Folkethingets tidligere vedtagne Beslutning i denne Sag. Jeg mener derfor at have fuldkommen Ret i at sige, at den Stilling, som Folkethingets Flertal her tilbyder at indtage, er en Mellemting mellem Regjeringens og Landstingets Standpunkt paa den ene Side, og Folkethingets principielle Standpunkt paa den anden Side, og jeg tror som sagt ikke, at den høitærede Minister vil finde Diltro, naar han fremstiller det, som om Folkethinget ikke havde nedstemt sine Fordringer, men tværtimod have ladet dem stige. Jeg kan heller ikke forstaa, hvorledes den høitærede Minister kan ville give det dette Udseende, hvis han virkelig har til Hensigt, at der skal komme Noget ud af denne Lov. Nu yttrede den høitærede Minister rigtignok, at hvis han skulde have taget fejl, vilde Udfigten til en Overenskomst være bedre; men naar vi kort iforveien hørte den høitærede Minister sige til det ærede Medlem for Middelfart (Monrad), at han fremdeles skulde vise Modstandsevne mod Rigsdagens Fordringer paa en Reduktion i Statsindtægterne, tror jeg rigtignok ikke, at der kan næres nogen stor Forventning om en Overenskomst mellem den høitærede Regjering og Folkethingets Standpunkter. Jeg er overbevist om, at Folkethinget ikke vil opgive sin Fordring om Krigsstatbeløbets Eftergivelse. — Jeg hørte, at den høitærede Minister betragtede Sindsfygdeudgifterne som Statsudgifter, fordi de vare opførte paa Finantsloven, og at han betragtede det som Uret, at de bleve baarne af Amtene. Ja, der er mange Ting, som den høitærede Minister kalder for Uret, som vi kalde for Ret,

jeg skal ikke strides, om det er rigtigt eller ei, at saadanne Udgifter bæres af Amtene, men kun udtale, at det, som det her dreier sig om, er altfor ringe en Sum til at faae nogen Betydning i dette Forhold. Hvad Tilføielsen til Lovforslagets § 3 angaar, gjorde den høitærede Minister den Bemærkning, at andre Lande havde en saadan Straffebestemmelse, og at vi derfor vilde staa værgeløse ligeoverfor andre Lande, naar vi ikke havde den. Jeg skal dertil svare, at hvis vi havde en Regjering, som vi havde Tillid til her, hvis vi havde parlamentariske Forhold i Danmark, saa at Regjeringen var et Udtryk for Repræsentationens Anskuelse, vilde jeg maaske være tilbøielig til at være med til en saadan Bestemmelse, men jeg vil for mit Vedkommende anse det for at være ialtsald uvoveligt at give den nuværende Regjering en Tilladelse til at aabne en Toldkrig mod en eller anden Magt. Ingen veed jo, hvorvidt den kan føre, og vi have intet Midde til at gjøre en Ende paa en saadan Toldkrig, naar det staaar i Loven, at Regjeringen kan fremkomme med en saadan Bestemmelse. Vi have jo selv set, at Regjeringen har ført en Kvægkrig med Sverige, som Regjeringen selv begyndte, og vi have ikke været istand til at gjøre Ende paa den, førend det behagede den høie Regjering selv at gjøre det, og det endda paa en daarlig Maade. Jeg tror derfor, at Erfaringen maa advare imod at lægge en saadan Magt i Regjeringens Hænder. — Østetolden ligger den høitærede Minister ganske særlig paa Hjerte, og det undrer mig ikke efter den Maade, hvorpaa jeg betragter Østetolden, idet denne Told jo væsentlig er en Beskyttelse for den Lurusøst, som fabrikeres paa Herregaardene. Det er det, som Østetolden væsentlig sigter til. Nu siger den høitærede Minister, at han, hvad han ganske vist ogsaa viste i Landstinget, er tilbøielig til at ophæve Tolden paa almindelig Øst, naar han kunde beholde Tolden paa den egentlige Lurusøst, og det nærmest af skjulte Grunde, af Hensyn til Indtægterne for Statskassen. Men naar den høitærede Minister ikke vil tage andre Hensyn, tror jeg, at det vil være for dyrt kjøbt at bevare Beskyttelse for Herregaardsøst, som jo er den, der konkurrerer med den egentlige Lurusøst, for at faae den ringe Indtægt i Statskassen, som Tolden paa denne Artikel indbringer. Men da man ikke kan sondre imellem Østforterne, vil man bevare Tolden paa Øst i Almindelighed. Altsaa for at kunne beskytte Lurusøsten, vil man bevare Tolden paa Øst i Almindelighed, men derimod vil man i Virkeligheden forbyde Indførselen af almindelig Øst og tillige beskytte de omtalte mid-